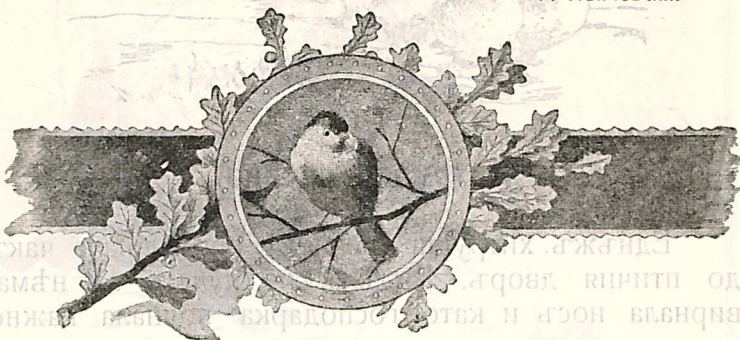

Славейчетата спокойно си отдъхнали. Слѣдъ това цѣлото лѣто тѣ кършели своитѣ мили, весели пѣсни по гори и градини . . .

Г. Пѣйчевски.

Ку-ку.

(гледай началната картинка!)

Птичка лекокрила,
Любавичка — мила,
Клонченце люлѣ,
Пѣсничка си пѣе:
Ку-ку, ку-ку, ку-ку!

Пѣсенъта ѝ кратка,
Гласовита — сладка,
На далечъ се скита,
До дѣца долита:
Ку-ку, ку-ку, ку-ку!

Че ще дойде врѣме

Смѣхъ да ви отнеме,

Сълзи да докара;

Птичка пакъ закара: —

Ку-ку, ку-ку, ку-ку!

Весело — неспирно
Смѣятъ се дѣчица,
Сладко — не уморно
Пѣе кукувица:
Ку-ку, ку-ку, ку-ку!

Смѣйте се, дѣчица,
По крѣзка трѣвица,

Пѣй си кукувица,

Въ китната горица:

Ку-ку, ку-ку, ку-ку!

Дѣдо Страдно.

